

BÁGER GUSZTÁV

Retró

Íme az ember (ecce homo) mobillal és lappal, kockás nyakkendőben arany nyakkendőtüvel, szürke-csíkos zakóban, vasalt, fehér inggel, fekete kalapban, olasz krokodil cipőben, ezüst mandzsetta gombbal és nejlontáskaival. Kalkulátorral és Volkswagennel. Íme a gyorsuló idő szuper individuuma, aki dolgozik és nem az állam csecsszopója. Íme a diplomája, akár a szatyra, nem kompatibilis. A fizimiskája még hagyján, a tartása is egyenes, de a hozzáállása, a precizitása nem tűrhető. A természete sem alkalmazható egyik szoftverben sem, túl egyéni, szelíd, toleráns, ugyanakkor bátor, határozott és tudja mit akar. Megbirkózik a feladatokkal. Terhelhető és kreatív. Valahogy semlegesíteni kellene. Az ilyen mindent felforgat, és rendet akar vágni. És a naplói író fölnezi, amikor az illető felbukkan: ezt a pasast már csak azért sem! A mérőszinórt tépi inkább el, a kánont írja át, de ezt a krapekot nem illeszti be a gépezetbe. Kiközösítés, exkommunikáció legyen sorsa, töltesz a bevált langyos-víz-szindrómán. Ez áttörést csinálna, új stílust, tiszta képet a stábnál, strukturálna a státusokat. Ettől dührohamot kapna a főnök, a kánonvezető írnok, a totojázást ellenőrző tutyi-mutyik. Inkább jöjjön a kapcsolatok kötél-táncosa, a panamákat megjáró rokon, a mi kutyánk kölke. A csacska, ugránczó kölyökgazember, a lelki krém-fi, a papa kedvence és szamara, aki soha nem lesz több, mint akik féltik a leosztás rendjét. És nem csak a finnyáskodás miatt, uraim, nem a konokság, az irigység. Ugyan! A pénz okán, kedves lobbistáim, a mammon miatt csupán. Csak nem hiszik, hogy szakmai féltékenység lenne a mi hajtóerőnk. Ugyan, ez már a pénzről szól, nem az alapítványokról, uraim. És nem a művek színvonaláról, nem az előadás minőségéről. A pénz itt is előreviszi a dolgokat, kedves belső körünk. De miért vagyunk ilyenek? Kérdezhetnénk, hogy magunk ellenzékeként kilőjük ezt a szerepet is immár. Egyetlen válasz: CSAK. Az elit csak egyszer kerülhet hatalomra. És onnan nincs leváltás.